

De danske Baptistmenigheders
Forenings - Konferents
og Søndagsskolelærermøde,

holdt i den københavnske Menigheds Kapel

den 6te, 7de og 9de Juni 1879.

Et Udtog af Protokollerne i Konferentsens Møder.

Kjøbenhavn.

Ernst Vands Bogtrykkeri, Landemærket 25.

1879.

De danske Baptistmenigheders afholdt deres aarlige Mis-
sions- og Forhandlingsmøde i den kjøbenhavnske Menig-
heds Kapel den 6te og 7de Juni d. A. Mødet aabnedes
første Dags Morgen kl. 8½ med Afhyngelsen af Psal-
men 601 og Bøn af H. Larsen jun. Den 115 Davids
Psalm blev læst og der blev gjort et Par Bemærkning-
er over det første Vers, hvorefter Psalmen 56 blev
affunget.

Konferentsen erklæredes nu for aabnet

Ved Stemmesedler blev der valgt M. Larsen til
Ordstyrer, og desuden valtes Brd. Jrg. P. Hansen,
H. Larsen, H. Petersen, V. Jensen og N. Larsen til at
nedskrive Forhandlingerne.

Br. M. Larsen udtalte sin Tak for den Tillid, som
Brødrene viste ham ved at vælge ham til Ordstyrer, og
udtalte tillige det Ønske, at Konferentsen maatte blive os
Alle til Betsjælselse og Glæde. Herefter holdtes endnu
en Bøn af Br. Struve

Der optoges nu en **Fortegnelse over de Af-**
ordnede. Følgende Brødre havde indfundet sig. Fra
Aalborg: H. Jensen og J. C. Petersen; fra Bor-
holm: P. E. Nyding; fra Ejlsildstrup: L. Ni-
dersen; fra Falsster: B. Jensen; fra Karre: A.
Dahlgren; fra Hals: Chr. Larsen og Ferd. Nielsen;
fra Jetsmark: Lars Albrechtjen og E. Jensen; fra
Kjøbenhavn: H. Larsen, H. Petersen, J. Larsen,

Halberg, Struve og M. Larsen; fra Langeland: A. M. Hansen; fra Lolland: N. Larsen; fra Løgstør: J. Sandberg; fra Dure: N. C. Petersen; fra Nørre Mølle: J. Larsen; fra Sipperrup: N. Hansen; fra Slagelse: H. Petersen og H. Larsen; fra Vandløse: L. Henriksen og H. Nielsen; fra Beile: N. Frederiksen og desuden en Deel Gæster, deriblandt Jørg. P. Hansen og S. Kvist fra Aalborg Mhd.; C. Thorn fra Bornholm; Lars Nielsen fra Dure og nogle Søstre fra Vandløse, Beile og Løgstør. Foruden de blandt de Afordnede nævnte Missionærer vare ogsaa Brødrene P. P. Schmidt, P. Jensen og Kolportør N. Nielsen tilstede.

Efterat Tiden for **Mødernes Begyndelse og Slutning** var fastsat at skulle vare fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 12 om Formiddagen og fra 2 $\frac{1}{2}$ til 7 om Eftermiddagen, da der hver Aften de to Konferentsdage skulde afholdes offentlige Forsamlinger Kl. 8, afgave og fremlagte Menighedernes Repræsentanter saavel som Missionærene dels skrevne og dels mundtlige **Beretninger** om Menighedernes Tilstand og om deres Virksomhed i og udenfor samme. Af disse Beretninger, hvilke vi agte at optage i „Den danske Evangelist“, sees, at de fleste af Menighederne havde haft lidt Tilvæxt. At denne Tilvæxt var saa ubetydelig havde som altid sin Grund i, at nogle Medlemmer vare udelukte, andre bortreiste og atter andre afgaaede ved Døden. Den rene Tilvæxt ved Daab var omtrent 150, saa at Menighederne for Tiden tælle ca. 2165 Medlemmer.

Førend Formiddagsmødet blev sluttet, valgtes Brd. J. P. Hansen, H. Larsen og N. Larsen til at **ordne de Spørgsmaal**, der vare fremlagte til Forhandling, og J. Larsen, I. Andersen, H. Jensen, Chr. Larsen og J. Sandberg til at ordne Lønningsforholdene.

Formiddagsmødet sluttedes nu med Bøn af en Broder.

Efter 2½ Times Ophold om Middagen tog Mødet atter sin Begyndelse med Afhængelsen af en Psalm og Bøn af N. Hansen. Missionærene fortsatte nu deres Beretninger, hvorefter Br. M. Larsen bemærkede: Vi have nu hørt Beretningerne og vist er det, at vi have Intet at rose os af. Kun i Bandløse er der skeet noget ret oplivende. Vi maa desværre klage over Mangel paa Tro. Hvis vi virkelig ret troede Guds Ord, da vilde vi bede mere indtrængende og alvorligt; men komme vi først ret til at bede, saa ville vi ogsaa arbejde. Imidlertid er det lettere at arbejde end at bede; man kan anstrænge sig til det yderste med at arbejde for Guds Rikes Fremme og Udbredelse, og alligevel forsømme Bønnen til Gud om hans Velsignelse. Maatte vi alle blive alvorlige Bedere, saa ville vi ogsaa blive nidkjære Arbeidere.

To Brødre E. Jensen og I. Albrechtsen bleve derpaa valgte til at gennemsee Regnskaberne angaaende de indkomne Bidrag.

Komiteen, som var bleven valgt til at ordne **Bønningsforholdene** afgav derpaa sin Mening desangaaende og efter nogen Overveielse og Drøftelse af Sagen blev det besluttet at give M. Larsen som hidtil 500 Kr.; W. Jensen 600 Kr.; P. Sønder 600 Kr.; Ferd. Nielsen i Hals 100 Kr. og Chr. Petersen 100 Kr.. Det er altsaa 1900 Kr., som Foreningsskassen har at udrede til Missionærene i dette Konferentsaar.

Skjøndt M. Larsen, da han nu staaer som Forstander i Br. Købners Sted for Menigheden i Kjøbenhavn, ikke mere kunde reise som Missionær omkring i Landet, saa var man dog af den Mening, at give ham samme Bøn som forhen af Foreningsskassen, da Menigheden i Kjøbenhavn jo ellers faae sig nødsaget til at tilbageholde sit Bidrag til Understøttelse for ham som dens Lærer. Den havde i det sidste Aar givet 498 Kr. 31 Ore til Foreningsskassen, saaledes altsaa omtrent den Sum, M.

Larsen havde faaet, og derved, at han fik sin Løn af Foreningskassen, havde Menighederne dog ogsaa et Krav paa at faae et eller andet Besøg af ham, naar der kunde findes Læilighed dertil.

Da Br. P. Sønder var i smaalige Omstændigheder og havde en stor Familie at forsørge og det kostede meget at reise, saa blev Konferentsen enig om at give ham samme Løn som B. Jensen.

At Cyr. Christensen blev frataget de 50 Kr., som man havde givet ham et Par Aar, havde sin Grund i, at han var udtraadt, og at hans Deel blev tillagt Ferd. Nielsen skets, fordi man forventede, at han vilde virke, hvad han kunde, for Guds Riges Sag.

Kørende denn Eaa blev aldeles afsluttet læste **H. Larsen en Beslutning fra den lollandste Menighed**, at den yderst betragtede sig som løst fra den Forpligtelse at give den Sum til Foreningskassen som den hidtil havde givet. Den vilde nok yde Bidrag til Foreningskassen i Forhold til dens G. ne og Størrelse, men da den havde besluttet, fordi den fik saa lidt Arbejde fra Foreningskassen, at give de Brødre, der virkede for den, en lille Erkjendtlighed, dels ved at betale dens Uordneds Reise til Konferentsen og dels ved at betale Brødrens Missionsreise paa Lolland, saa saae den sig nødsaget til at formindske sit Bidrag. Desuden havde den ogsaa mange Medlemmer, som dels vare fattige og dels udlevne Folk, der intet kunde give, men som snarere behøvede Hjælp.

H. Larsen udtalte sin Frygt for, at naar en Menighed drog sig tilbage med at yde Bidrag til Foreningskassen, saa kunde det let give Anledning til at andre Menigheder fulgte dette Exempel, hvilket han ansaae for meget ubeldigt.

H. Larsen sagde, at Meningen ikke var at den lollandste Menighed sket intet vilde give, men saa meget som den hidtil havde givet, kunde den ikke give, fordi

Medlemmerne vare saa gamle og uformuende. Desuden havde den ogsaa faaet saa lidt Virksomhed fra Foreningen i de sidste Aar, at den ligesom meente, at den havde lidt Virksomhed tilgode. Hvis Konferentsen sendte en Broder til en aldeles fremmed Egn, som den tydske Mission, da han (Larsen) blev sendt til Holland, saa vilde Menigheden give Afstald paa at forlange Virksomhed i sin Vidde; men naar Brødrene virkede i andre Menigheder, saa vilde den ogsaa have Virksomhed paa Holland.

H. Sensen indrømmede, at det var ønskeligt, at der kunde blive sendt Brødre til fremmede Egne, men det lod sig vanskeligt udføre, da Vidderne vare saa smaa. Naar en Menighed ønskede en fremmed Broder til at besøge sig, saa kunde den skrive til M. Larsen og anmode ham derom; de to andre Missionærer kunde da arbejde mere udenom paa fremmede Egne, men saa burde Menighederne sende en Rapport med dem.

A. M. Hansen bemærkede, at Jngen havde ledsaget ham eller andre af de tidligere Missionærer. Det kunde let lede til, at Missionærerne kun kunde komme paa de Steder og ikke paa andre, end de bleve fulgte.

J. Chr. Petersen: Hvad skal man gjøre, naar Forbringerne, der stilles til Missionærerne, ere hinanden modjatte; der fordris, at de skulle komme mere til Menighederne og samtidig hermed forlanges der, at de skulle arbejde udad.

M. Larsen bemærkede, at man dog ikke kunde være alle Steder paa en Gang.

F. Andersen sagde, at det var Meningen, at de Menigheder, som ydede Bidrag ogsaa vilde have Virksomhed.

M. Larsen: Jeg sagde før, at den Sortes Sjæl er ligesaa dyrebar som den Hvides; men jeg vil ogsaa vende Forholdet om og sige, at den Hvides Sjæl er ligesaa dyrebar som den Sortes. Dog det er belligeligt at visse Medlemmers Anstuelser i dette Stykke er saa daar-

lige, saa at de endog gjøre sig Samvittighed over Bidrag til Missionen. Naar En ikke har Lust til at give en Gattig, saa gjør han sig Samvittighed derover, idet han udtaler sin Uengstelse over at denne drifter Pengene op. Noget Sigtende kan være Tilfælde med Bidrag til Missionen.

H. Jensen: Det er Menighedens Sag at benytte Missionærene paa bedste Maade. Det kan vel være rigtig, at de ikke stadigt beholde dem i deres Midte, men ogsaa sende dem ud i Verden.

M. Larsen: Det er min Overbeviisning, at den heldiafte Maade, Guds Riges Udbredelse skeer paa, er, at Missionærene ikke saa meget virke i fremmede Egne; men at de virke i og nær omkring Menighederne saa at disses Omraade paa den Maade mere og mere udvides.

A. Dahlgren: Det var godt om der kunde sendes Brødre ud, for at virke i fremmede Egne; mindre begavede Brødre kunde da bruges i Menighederne.

J. P. Hansen troer ikke, vi komme til noget Resultat i Missionsspørgsmaalet med Hensyn til, hvormegent der skal arbeides udad og hvormegent der skal arbeides i Menighederne. Han anførte Exempler af Apostlernes Gjerninger, at Guds Rige har udbredt sig paa forskjellige Maader, og mener, at de bedste Kræfter bør bruges i Menighederne.

H. Hansen: Der er talt om tre Maader at virke paa. Først ved at stationere en Missionær paa en aldeles fremmed Egn, dernæst ved at lade ham virke i Menighederne og endelig ved at lade ham virke paa fremmede Egne uden fast Ophold.

Den første Maade er til at begrave vore Kræfter paa; men de to sidstnævnte Maader ere de, vi bør holde os til.

E. Jensen: Man bør overlade det til Missionærene selv at virke der, hvor de ansee det for at være mest fornødent. Vi have alle Hjerte for Sagen, men

bør ikke opstille nogen bestemt Regel for noget Missionsværk. Det er vel nærmest Maalet at virke ud ad, men ellers kunde man ikke gjøre Bestemmelsen, hvor de skulde virke.

M. Farsen siger, at man vel maa have for Øie, at Sjæle blive omvendte; men de maa ogsaa pleies og opdrages. Der hersker en sørgelig Bildfarelse iblandt os i den Henseende. Vi ansee det let for at være meest fornødent, at der prædiktes for de Uomvendte, og vi kunne være overbevist om, at naar der siges om en Prædiken, at den er god, da er det for det Meste er Prædiken for Uomvendte. Om en Prædiken for de Omvendte siges derimod fielden, at den er god.

P. P. Schmidt siger, at det var ønskeligt, om Guds Børn kunde høre deres Dine noget mere opad og anraabe Himlens Gud, at han vilde skaffe sine Tjenere Indgang og gjøre dem til levende Vidner om Sandheden.

M. Farsen: Naar Hjerterne blive varme, for Sagen da berisfalde alle Regler.

Findahl: Naar en Mand har en Daaleier og han om Aftenen fuurrer, fordi denne har udført for lidt, da vil Arbeidet næste Dag rimeligviis blive mindre. Derimod, naar Herren om Aftenen er tilfreds med Tjenerens Arbeide og giver sin Gæde tilkjende over hans Arbeide da bliver denne opmuntret, og næste Dag vil han arbeide endnu flittigere. Saaledes skulde det ogsaa være i Menighederne. Vi bør ligesom Paulus opmuntre Brødrene i deres Gjerning.

Man valgte derpaa to Brødre, **M. Farsen** og **H. Farsen** til at repræsentere de danske Menigheder ved **Forbunds-konferentsen** i Hamborg, som agtes afholdt i Juli Maaned dette Aar.

Til ordnende Broder for den danske For-
ening valgtes Br. **J. Kjøbner**, da man troede, at han

bedst var i Stand til at varetage vore Interesser iblandt de tydske Brødre.

Til **Regnskabsfører og Kasserer** for Foreningskassen valgtes Hr. M. Tarsen, Griffensfeldtsgade Nr. 50, 3die Etal, Kjøbenhavn N.

Regnskaberne bleve derpaa fremlagte som reviderede, og befundne rigtige. Til Foreningskassen var indkommen 2129 Kr 84 Øre og til Hedninge-Missionen 626 Kr. 38 Øe. Pengene til Hedninge-Missionen vare sendte til Telugumissionen i Indien, hvor Herren havde gjort saa mægtige Ting i det sidste Aar; dog var der endnu lidt Penge tilbage, som ikke vare sendte. Som Broder M. Tarsen bemærkede havde Menigheden i Bandløse fortjent Nos for dens Bidrag til Hedninge-Missionen, idet den alene havde givet 255 Kroner til den. Vi skulde jo ogsaa komme mere og mere ud fra, ikke at søge vort Eget. Det burde være os lige kjært, hvor Sjæle bleve omvendte, enten det skete i Asien eller i Afrika. Vi burde omfatte alle dem, der elske Jesu Navn, med lige Kjærlighed og Interesse.

Hvad Foreningskassen angik, saa havde den en Kassebeholdning af 164 Kr. 38 Øre; men da der skulde udbetales over 900 Kr. til 1ste October, saa haabede han, at Brødrene vilde sende Penge til Kassen i rette Tid, da det ikke var let at være Kasserer, naar der ingen Penge vare i Kassen. Brødrene anmodedes om, altid at sende Penge pr. Postanvisning samt at skrive Marius Tarsen paa Adressen, da der var flere Tarsener der i Huset, hvor han boede.

M. Tarsen spurgte nu: **Hvad domme Menighederne om Traktatforeningen?**

Brødrene udvalte sig tilfredsstillende om de Traktaters Indhold, som vare udgivne; men enkelte Brødre udvalte det Ønske, at der nu ogsaa maatte blive udgivet

nogle større Traktater med fire Blade og nogle med lidt større Tryk for gamle Følt.

Til Komitee for **Traktatforeningen** ajenvaletes **M. Larsen, A. Henriksen, And. Arildsen og H. Larsen.**

Til Traktatkassen var indkommen 471 Kr. 56 Ore; Udgivien til de udgivne Traktater var 230 Kr., saa at vi altsaa endnu havde 241 Kr. 56 Ore i Kassen. Da det Dnsfe ogsaa blev udtalt at faae trykket **Børne-traktater og Smaa-bøger til Søndags-skolebibliotheker** og deslige, saa foreslaaer Konferentsen, at Menigbederne indsender Bidrag til saadanne Smaa-bøgers Udgivelse til Jørg. P. Hansen, Oppestrup pr. Aalborg, som da har at henvende sig til Traktatforeningen med de indkomne Bidrag, for at faae saadanne Bøger trykkede.

Fredagsmødet sluttedes nu med Bøn af Br. L. Andersen.

Lørdag Morgen tog Mødet atter sin Begyndelse Kl. 8 $\frac{1}{2}$ med Sang. Br. H. Jensen læste den 1ste Davids Psalme og talde nogle Formaningssord derover til Brødrene, hvorpaa Br. H. Hansen holdt Bøn.

Det Spørgsmaal blev nu fremlagt: **Bør vi ikke lade trykke et mindre Antal Psalmer til Brug for de Forsamlinger, som afholdes paa fremmede Steder?**

Erter nogen Drøftelse af dette Spørgsmaal, blev det bestaget at lade et Uvalg af 20 til 30 Psalmer af Troens Stemme trykke til Brug i saadanne Forsamlinger, som afholdes paa fremmede Steder.

Sagen angaaende Valget af en **Søndags-skole-missionær** kom nu paa Bane.

Jørg. P. Hansen, som i det sidste Aar har været Søndagsstolemissionær, sagde: Det staaer tydeligt for mig, at Manden ikke er den rette, og at Tiden ikke er heldig. Kan Konferentsen ikke vælge en Missionær, som kan virke om Vinteren, og kan den ikke benytte en af de Missionærer, som staae i dens Tjeneste?

Der blev nu talt en Del af forskjellige Brødre om denne Sag, hvilke alle ønskede at beholde Jørg. P. Hansen til Søndagsstolemissionær, men de indrømmede, at Sommertiden og navnlig Høsttiden ikke var den passende Tid dertil. Bist var det, at det var mere heldig paa en anden Tid af Aaret; men saa havde han jo Skolen at varetage. En Broder gjorde det Forslag, om ikke en anden Broder kunde forstaae Skolen en Maaned om Foraaret og en Maaned om Efteraaret i hans Sted, medens han gjorde en Reise i det nævnte Diemed.

Jørg P. Hansen sagde atter: Saadanne Brødre, som Menighedene bruge som Søndagsstolelærere, vil jeg, hvis de ønske det, tage hjem til mig for at undervise dem lidt, og saa vil jeg ogsaa gjøre en og anden Reise, især naar en Broder, som bemærket, kunde forestaae Skolen en kort Tid i mit Sted; men reise i Juli og August Maaneder, det kan jeg ikke, da der er Intet at udrette. Lader os tænke alvorlig over denne Sag, og bede vor Herre om at give os en ung Broder, som udelukkende kan helligae sig denne Gjerning.

Herved maatte man lade denne Sag ligge, da man forventede at den vilde blive omtalt paa Søndagsstolelærermødet.

Har Konferentsen ingen Ret til at tage sig af den enkelte Menigheds Anliggender, uden at være opfordret dertil af vedkommende Menighed?

A. Larsen: Begreberne ere forskjellige i denne Henseende; skjøndt det er sørgeligt, at en Menighed skal gaae

til Grunde formedelst indre Stridigheder, saa har jeg dog den Overbeviisning, at Konferentsen har ingen Ret til at blande sig i den enkelte Menigheds Anliggender, naar Menigheden modsætter sig det.

A. Hansen troede dog, det var en Pligt at komme en saadan Menighed til Hjælp.

Flere Brødre udtalte sig i samme Retning og ytrede, at hvor vi have Pligt, der have vi ogsaa Ret til at handle.

M. Larsen: Det synes, at naar vi have Pligt, saa have vi ogsaa Ret, men det er dog ikke saa. Det er vor Pligt at formane, men Menigheden kan undslaae sig for at modtage Formaning. Konferentsen er ingen lovgivende eller herskende Forsamling og kan derfor ikke blande sig i Menighedernes Anliggender, naar disse ikke ønsker det.

E. Jensen: Konferentsens Pligt bestaaer i at skrive til Menigheden og forhøre, om den ønsker Hjælp og Raad. Siger Menigheden Nei, er Konferentsens Pligt afløst.

H. Jensen: Have vi som Menigheder forenet os til et Forbund, saa have vi samme Ret ligeoverfor en Menighed, som det enkelte Medlem i Menigheden har mod et andet Medlem.

M. Larsen: Hvad Esfild Jensen sagde, er ganske efter min Mening, men Banfelighederne ere store. En Menighed kan komme i en saa daarlig Tilstand, at den slet ikke vil modtage noget Raad. Jeg tror ikke, der kan gjøres Andet for saadanne Menigheder, end bede for dem. Det er altid, naar man tilfidesætter Guds Værelse og tragter efter egen Værelse, at der kommer store Ulykker i Menighederne.

A. Larsen: Vi kunne ikke lade være at formane den Enkelte og heller ikke en Menighed, selv om der er Grund til at antage, at den ikke vil modtage Formaning.

H. Hansen troer, vi have en saadan Ret. Ved at sende Missionærer til saadanne Menigheder, kunde der maaske udrettes meget.

L. Andersen troer, det er uheldigt for Missionærerne at blande sig i Menighedernes Anliggender.

M. Larsen: Vi ere kun forbundne med hverandre ved Kjærlighedens Bånd, ellers er enhver Menighed selvstændig. Falsk Lære er ikke altid det Børste til Udsplittelse, men Bitterhed i Hjerterne og Partier i Menigheden fordærver aller mest.

S. Sandberg troer, vi maa komme dem til Hjælp, som ere til at hjælpe, selv om der er Rogen, der ikke ønsker det. Han mener, at naar nogle faa Sødsfende i en saadan forstyrret Menighed blive enige om at bede Konferentsen om Hjælp og Raad, da kan en saadan lille Flok ordnes til en selvstændig Menighed.

J. Larsen taler om de mislige Forhold der havde været i den kjøbenhavnske Menighed. at alle Raad og Tilbud om Hjælp havde været forgjæves, indtil Herren tog sig af Sagen og hjalp, og det er nu Herrens store Raade. at vi høre det saa godt i Kjøbenhavn.

A. A. Hansen. Vi have tidligere havt ordnende Brødre, for at disse, om muligt, kunde komme saadanne Menigheder til Hjælp.

M. Larsen fortæller et glædeligt Exempel fra den Tid, da vi havde ordnende Brødre. Han meente, det var godt, om der atter blev valgt saadanne Brødre.

Chr. Larsen ønsker, at der maatte vælges ordnende Brødre igjen.

M. Larsen. Jeg haaber, vi have faaet friere Begreber i Henseende til Forbundet, end tidligere. Nu troer man ikke at Formanden eller Bestyrelsen ere Herre. Skulle imidlertid saadanne Brødre sendes til Menigheder, i hvilke der er opstaaet Strid og Uenighed, bør de afholde sig fra at gaae formeget ind paa de en-

tekte Stridspunkter, og ikke være Dommere, men Freds-
stiftere.

Chr. Larsen: Det er vistnok ikke saadanne Brødres
Opgave at ordne Menighedens Sager, men, om muligt,
at fremme Medlemmernes Hjertelighed til Forsønlighed.

P. Schmidt: Kan der være deelte Meninger iblandt
os i denne Henseende? Vi bør gaae Formaningens og
Kjærlighedens Vej og tale ikke om Pligt og Ret.

Konferentsen kom til den Beslutning at udtale sin
Beklagelse over, at noget Saadant skete
og ønskede, at de raadgivende*) Brødre
dog gjorde Forsøg paa at hjælpe.

Da Talen just var kommen ind paa Nyttens af at
have ordnende Brødre saa blev det Spørgsmaal nu
fremlagt til Forhandling: **Have de to sidste Aars
Erfaringer ikke vist os, at det er nødvendigt
at have ordnende Brødre?**

Dette Spørgsmaal blev almindeligt besvaret med
Ja. Man vedtog derpaa at vælge fem saadanne Brødre,
men herefter at kalde dem raadgivende Brødre.
Der blev omdeelt Stemmesedler, og det viste sig senere,
at Brd. M. Larsen, N. Larsen, L. Henriksen,
E. Jensen og Chr. Larsen vare valgte til raad-
givende Brødre, og disse valgte igjen Gaardmd. Lars
Henriksen, Skee-Taastrup, Meerløse, Ringsted, til Formand.

Til disse kunne Menighederne nu henvende sig om
Raad og deslige i paatommne Tilfælde.

Det Spørgsmaal kom dernæst paa Bane: **Kan det
være ønskeligt, et Menighederne slutte næriere
Forbindelse med hverandre, og paa hvilken
Maade kan det skee?**

Flere Brødre svarede Ja, da de holdt en næriere
Forbindelse for ønskelig.

*) Den Beslutning toges senere, efterat der var valgt
raadgivende Brødre.

M. Larsen siger, at en nærmere Forbindelse vist er ønskelig, men hvorledes det kan skee, er et andet Spørgsmaal.

P. Schmidt: Derved, at Menighederne slutte en næriere Forbindelse med Christus, blive de ogsaa næriere forbundne med hverandre.

M. Larsen: Vi leve i Frihedens Tid; men der maa gjøres Forskjel paa Frihed og Lovløshed. Den sidste bør vi vogte os for. Vi maa betragte os som een Familie, og som saadan staae vi i nærie Forbindelse med hverandre. Er det først ret klart for os, at Gud er vor Fader og vi hans Børn, saa vil den rette Forbindelse nok komme i Stand.

M. Larsen: Det skulde aldrig komme dertil, at den ene Menighed ikke godkjendte den andens Handling; men dette kunde let skee, dersom der ikke findes Forbindelse imellem Menighederne.

Thorn udtalte sin Glæde over, at denne Tanke var kommen frem, og skjøndt Bornholm var saa affondret, haabede han dog, at Sødsfende i det øvrige Danmark vilde besøge Menighederne der. Ogsaa han ønskede en næriere Forbindelse.

M. Larsen: Skal Forbindelsen være nærie, saa maa Medlemmerne besøge hinanden, naar de komme fra andre Menigheder. Der paaligger særlig Forstanderne en stor Forpligtelse i saa Henseende ved at udstede Medlemsbeviis til Medlemmer, som flytte til andre Menigheder. Naar et Medlem kommer til en anden Menighed, bør det aflevere sit Beviis til Forstanderen og ikke holde sig borte fra Menigheden, som det skete her i Kjøbenhavn, at et Medlem først meldte sig til Menigheden, da det havde været her et Par Aar.

P. Schmidt: Forbindelser og Enighed ønske vi, men denne maa begyndes fra Roden af. Frihed og Lighed maa bygges paa Kjærlighedens Grundvold. Kjærlighed til og Lydighed mod Guds Ord kan ikke adffilles. Vi

skulle see til at opdage Manglerne. Lærerne skulle tage denne Sag ret under Overveielse. Først er der en særdeles stor Ligegyldighed med Hensyn til selvstændig Betragtning af Guds Ord, og ligeledes med Hensyn til den eenlige Bøn i Søn-kammeret. Disse to Punkter bør Lærerne især anspore Medlemmerne til. Dernæst er der en meget stor Mangel hos os paa gjensidig Opbyggelse. Man seer for meget hen til Lærerne, og de enkelte Medlemmer glemme saa let deres egne Forpligtelser. Tilmed nærme vi os let for meget Verden. Giv vi Agt paa de første Christne, saa see vi let en stor Forskiel paa os og dem. Desuden fattes vi paa Jver i Helliggjørelsen. Vi bør ikke tænke, at vi ere saa hellige, som vi kunne blive, men vi bør vove, trives og modnes i Helliggjørelsen. Vi tale saa ofte om den; men vi see saa stor en Mangel paa den. Brødre, elsker hverandre! Endelig er der Mangel paa det almindelige Arbeide for Guds Riges Udbredelse. Naar alle disse Mangler blive afhjulpne, saa vil den rette Forbindelse nok komme i Stand iblandt os.

Struve taler om den gamle Tid, i Begyndelsen af hans Christendom, og viser hen til den Jver og Kjærlighed, han havde til Brødrene. Naar han saae en Broder langt borte, maatte han hen til ham, at de kunde opbygge sig med hinanden.

Kindahl taler om Vækkelsesmøder, som blive afholdte af de forskjelligte Samfund i Amerika. Vi maa bestræbe os for at elske Alle, som bekiende sig til Kristus.

M. Larsen: Udelukkende Klage over de forskjelligte Mangler bør vi heller ikke føre; vi blive saa ofte bestjæmmede, naar Saadanne, som vi have ført Klage over, finde Leilighed til at vise deres Kjærlighed. Vi bør elske alle Guds Børn, og betænke, at Jesus har beredt Boliger for dem alle hist oppe i sin Herlighed.

J Forbindelse hermed kom nu Talen hen paa den

evangeliske Alliance, navnlig den Afdeling, som var stiftet i Jylland, og Spørgsmaalet var, om vi som Bap-
tister skulde tage Deel i den.

Etjændt Brødrene ansaae en saadan Alliance for at være god, naar den ret svarede til sin Bestemmelse og Hensigt, saa fandt de det dog ikke at være fornødent, at vi skulde slutte os til den, ja ved nærmere at omtale Sagen fandt man endog, at det slet ikke lod sig gjøre, da der fandtes saadanne Ting i dens Love, som vi slet ikke kunde gaae ind paa.

Br **A. Dahlgren** fremførte nu en Begjæring fra Farre Menighed, om at faae **Norre-Suede organiseret til en selvstændig Menighed**.

Flere Brødre udtalte sig derhen, at Farre Menighed kunde ordne sig selv og tillige vælæe sine Lærere, som jo havde at staae paa Brøve. Onskede Menigheden saa senere at faae en saadan Broder ordineret eller indsat til Embedet, saa kunde den skrive til en eller anden Broder, som da nok vilde indfinde sig, for at udføre den nævnte Handling.

Formiddagsmødet blev nu sluttet med Bøn af **H. Petersen**.

Eftermiddagsmødet tog atter sin Begyndelse Kl. 2^{1/2} med Afhyngelsen af Psalmen 256 og Bøn af **Br. L. Henriksen**.

Først blev dette Spørgsmaal braat under Overveielse:
Kan det være rigtigt at en Broder, som er Forstander i een Menighed, bliver optaget som Medlem i en anden, til hvis Omraade han er flyttet?

Dette Spørgsmaal angik **Br. Chr. Larsen**, som er Forstander for Hals Menighed, i hvis Midte han ogsaa tidligere har boet; men da han for længere Tid til-

bage er flyttet ind paa den aalborgske Menigheds Omraade, saa syntes det ham underligt, at han boede i een Menighed og tilhørte en anden. Grunden, hvorfor Spørgsmaalet var fremkommet, var, fordi Noget ved en Veilighed, da han vilde tale i en Menighedsforsamling, havde sagt, at han hørte ikke til den aalborgske Menighed.

Brødrene vare af den Mening, at Br. Chr. Larsen maatte have samme Ret i den aalborgske Menighed som enhver anden besøgende Broder.

Dernæst fremførtes en **Misbilligelse fra den aalborgske Menighed til den Kjøbenhavnske, fordi den havde ladet andre Samfund døbe i dens Kapel.**

M. Larsen oplyste Sagen og saer: Da Hr. Hold henvendte sig til os, for at faae Tilladelse til at døbe i vort Kapel, kjendte vi ikke Forskjellen rigtig. Imidlertidkeer det ikke mere, da han nu selv har faaet et Daabsbassin. Vi ville godt indrømme, at vi ikke overveiede Sagen ret.

Konferentsen udtalte eenstemmig sin Misbilligelse derover.

Fra den aalborgske Menighed blev nu spurgt:

Kunne Saadanne, som ere døbt af en Mand, der ikke alene ikke er beffikket af Menigheden men som endog selv er udsøbt, blive optaget i en Menighed, uden at lade sig døbe igjen?

Flere Brødre svarede Nei.

P. E. Nyding: Er en Saadan døbt med den rette kristelige Daab, i den treene Guds Navn, og paa en Bekjendelse af sin Tro paa Kristus som Sunderses Frelser, saa kan Daaben ikke forkastes, fordi Manden, der har fuldburdet Daaben, ikke selv er døbt.

M. Larsen: Vi maa vogte os for at blive Gjendøbere, og det blive vi let, naar vi døbe alle dem om, som ere døbt af andre Partier.

L. Andersen bemærkede, at Kirken ikke engang ord-
døbte dem, som vi havde døbt, idet den anerkjendte vor
Daab.

M. Larsen fortalte om en Pige, der, som udeluft,
vilde have Bryllup i Kirken, men som hos en af vore
Lærere maatte skaffe en Attest paa, at hun var døbt.

A. M. Hansen troer, at vi bør holde fast ved vor
Daab. Den, som døber, maa være bestykket dertil af
Menigheden.

P. Schmidt: Lad os jee hen til, hvad der er
Hovedsagen ved den rette Daab: Ikke Personen, som
døber; men Omvendelsen fra døde Gjerninger og Tro
paa Gud. Er Daaben fuldbyrdet paa den rette Maade,
saa maa vi godkjende den.

M. Larsen: Man kan ikke forlange, at Een skal
lade sig døbe om, som har modtaget Daaben i Over-
ensstemmelse med det nye Testament. Vil man forkaste
en Daab, fordi den er bleven udført af en Uombvendt,
saa kommer man ofte til at forkaste Dennes eller Hins
Daab, naar Døberen bliver udeluft og viser sig at være
uombvendt.

Man var alle enige om at forkaste
Mormonerens Daab, men ellers maatte
det overlades til Menighederne selv
at handle efter deres Overbeviisning
og til deres Samvittighed, der for-
langte Optagelse.

Dernæst fremlagtes følgende Spørgsmaal fra den
aalborgske Menighed: **Lærer det nye Testament,
at vi have Ret til at udelukke et Medlem,
naar det gifter sig med en Bantro?**

M. Larsen læste 2. Cor. 6, 14—18: „Drager ikke
i ulige Lag med de Bantro; thi hvad Fællesskab har
Retfærdighed med Uret? og hvad Samfund har Lys

med Mørke? Hvorledes kan Kristus stemme overens med Belial? eller hvad Deelagtighed har den Troende med den Bantro? Hvad Samkvem har Guds Tempel med Afguder? Thi J ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: jeg vil boe iblandt dem og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. Derfor gaaer ud fra dem og affondrer Eder, sjaer Herren, og rører ikke noget Ureent; og jeg vil annamme Eder. Og jeg vil være Eders Fader, og J skulle være mine Søønner og Døttre, siger Herren, den Almægtige."

A. Farsen bemærkede derpaa: Ingen kan dog troe, at disse Ord forstaaes saaledes: J maa ikke have Forbindelse med de Bantro, men J maa nok være et Kjød med dem. Kan der være nogen Mening i dette?

B. Hylgren: Vi maa holde fast paa, at Ugteskabet er indstiftet i den Henfigt, at Mand og Kvinde skulde være hinanden til gjensidig Hjælp, og for at det kunde være saaledes for Troende, maa deres Ugteskab stee i Herren.

P. Schmidt pegede hen paa Exemplerne i det gamle Testamente, saasom 1. Mos. 6, 2, Dina, Samson, Joram og flere, og paaviste de sørgelige Følger, der opstode deraf.

H. Jensen: Der bliver gjort gjældende, at naar man udelukker for Ugteskaber med Bantro, og Vedkommende vedbliver at leve i dette Ugteskab, da gjør man sig selv i en Udvisjelse, naar man atter optager dem.

Jørg P. Hansen troer, at dersom vi viste mere Medlidenhed mod unge Sødskende, som kommer i saadanne Fristelser og vi forsøgte mere med Kjærlighed at bringe dem i en ædru Tilstand, da vilde ikke alene saadanne Spørgsmaal ikke saa let komme frem, men ogsaa slige sørgelige Forbindelser blive forhindrede.

M. Farsen er af samme Mening, at man bør vise

Medlidenshed og formane mange, mange Gange, før man strider til at udelukke.

P. E. Ryding fortæller et Exempel paa, hvorledes udvist Medlidenshed har baaeret gode Frugter.

H. Petersen, Slagelse: Jeg synes, vi have de fjrgeligste Eraringer af saadanne blandede Egteskaber. Er der noget mere Ulykkelig under Solen end at en Troende skal forbindes med en Bantro? Jeg vil være den Første til at stemme for, at mine Børn blive udelukkede af Menigheden, hvis de forbandt sig med Bantro.

J. Chr. Petersen: Jeg seer ikke noget Beviis i det nye Testamente, at vi have denne Ret; men i ethvert Tilfælde burde dog saadanne Udelukke forstaae, at Menigheden elsker dem.

Lindahl: Det er et meget vanskeligt Punkt, da Kjærlighed er stærk som Døden. Jeg troer, at Menigheden bør hjælpe de Stakler med at bære det Kors, de have taget paa sig.

H. Larsen sen. undrer sig over, at ældre Brødre kunde faae Uklarhed i denne Henseende. Man burde ikke have en falsk Medlidenshed.

M. Larsen mener dog, at Bibelen giver et klart Lys i denne Henseende.

N. Larsen bemærkede: Det hedder dog i det nye Testamente: „Derksom Noget ikke lyder vor Formaning i Brevet, da mærker denne og haver Intet at skaffe med ham, at han maa stamme sig,“ 2 Thess. 3, 14.

Konferentien troer, at vi ifølge 2 Cor. 6, 15 og flere Steder have Ret til at udelukke Saadanne, som gifte sig med Bantro; men med det Tilføjende, at vi aldrig maa forglemme at vise Medlidenshed.

Man gik derpaa over til det Spørgsmaal: **Kan der ikke gjøres Noget for at give saadanne**

Brødre lidt Underviisning, som kunne være skikkede til at forkynde Evangeliet?

M. Larsen: En Prædikant bør være en alsidig Mand. Han bør ikke alene have Kjendskab til Bibelens Lærdomme, men ogsaa til andre nyttige Ting. Vi ville med Tiden blive tvungne til at oprette Missionskoler.

V. Jensen: Der ere nu saamange Troessamfund i Landet, og flere af dem gjøre meget, for at uddanne deres Lærere. Vi bør see at komme med, saavidt muligt, i denne Henseende.

Dahlgren: Vi maa ikke lægge for megen Bægt paa Uddannelse, da vi dog faae den bedste Uddannelse fra Herren.

M. Larsen: Man frygter altid for, at Lærdom fører til Hovmod; men det gjør den i Grunden ikke. Sand Lærdom gjør netop Mennesket eenfoldigt og ydmygt. Den meest eenfoldige Prædiken har jeg hørt af den lærde Mand, Dr. Nyström, og det er vist, at han kun kunde holde en saadan Prædiken, fordi han var en lærd Mand. Dersom vi skulle forstaae Bibelen ret, saa er det nødvendigt at have Kundskab til Geographi, Historie o. s. v., da Bibelen netop taler om disse Ting. Men vi fattes Interesse. Penge, Lærere og Elever.

V. Jensen mener dog ikke, at vi fattes alle disse Ting, især naar vi indrette os efter Gode.

J. Chr. Petersen glædede sig over, at Interessen vækkedes mere og mere for denne Sag.

Konferentsen vedtog at udnævne Br. Jørg. P. Hansen til at modtage Bidrag til en Missionskoles Opretelse. De indkomne Penge kunde han saa sætte i en Sparekasse indtil videre.

Man gik derpaa over til det Spørgsmaal: **Hvordan skal man kunne prøve, om en Broder er skikkede til at være Prædikant.?**

M. Larsen: Det er ikke nok, at en Broder, som vil være Prædikant, prøver sig selv; Andre bør ogsaa

prøve ham. Perlerne ligge ikke paa Landjorden, men paa Havets Bund. Prædikanter skulle være Perler, som maa ledes op af Menigheden. De Brødre, som stille sig frem og so " gjøre sig fremragende, ere ikke stiftede til at være Prædikanter; men saadanne Brødre, som skule sig som Skoolilien og som derved vise Tegn paa Nødsghed, disse ere de Mænd, som bør drages frem. Vor Herre fandt Apostlerne i det Skjulte.

En Saadan, som skal være Prædikant, maa have viist Interesse for Herrens Sag og talt med de enkelte Sjæle i det Skjulte, ikke for at roses af Menigheden, men for at vinde Sjæle for Herren.

Han maa ogsaa have lagt for Dagen, at han kan gjøre det simpleste Arbejde, saasom at flytte Bænke og deslige. Vor Herre vil have Tjenere og ikke Herrer. Han maa især kunne taale Tilfidsættelse. Lad ham prædike en Gang eller to og lad ham saa være fri en Maaned eller to. Kan han ikke taale at være fri, naar han engang har faaet Smag paa at prædike, saa bør han ikke være Prædikant.

Vi maa ogsaa lægge Mærke til, om han prædiker sig selv, eller om han prædiker Christus. Om han er for streng i sine Udtalelser, det skader ikke, men dersom han lægger an paa at faae Folk til at græde og deslige, bør man være forsigtig.

Naar en Broder er valgt til Prædikant, læg saa Mærke til, om han vil høre Andre. Vil han kun høre sig selv, da viser det, at han troer sig selv at være Mester; vor Herre vil ingen Mestere have, men kun Disciple.

Have vi ikke disse Tegn, da maa vi hellere holde op i Dag end i Morgen. Brødre, lader os omgaaes vaersomt med at vælge Prædikanter; thi vil man tage Forholdstallet, da er det min Overbeviisning, at der fortales flere af Prædikanter end af Andre.

H. Larsen: Alle disse Punkter gaae ind under Et :

Ydmyghed. Han fortæller et Træk om en ung Mand i Skotland. Denne ønskede at komme paa Missionsstolen og da han fik det Svar, at de kun behøvede En til at bære Brænde og Vand til Skolen, svarede han: Det er mig lige kjært, hvad jeg skal foretage mig, naar jeg blot kan tjene Herren dermed.

N. Larsen understøttede det Sagde og troer, at disse Ting maa lægges alvorligt paa Hjerte, især, naar man betænker, at saamange Prædikanter ere faldne i en vis Synd.

M. Larsen bemærkede med Hensyn til hin Synd: „Den, Herren er vred paa, skal falde deri,“ (Ordspr. 22, 14), og vor Herre bliver netop vred paa dem, der hovmode sig (1 Pet. 5, 5.).

Dahlgren: Jeg kan ikke Andet, end anbefale, at denne Sag lægges alvorligt paa Hjerte, da vi have havt saa mange sørgelige Erfaringer i den Henseende.

J. Jensen: Ved Siden af denne Forsigtighed bør man dog voate sig for, at komme til den Dørlighed, at man ingen Ting tør vove. Det er dog ogsaa nødvendigt at see sig om efter nye Arbeidere.

A. Dahlgren mindede om Jesu Ord, at vi burde bede Høstens Herre om at uddrive Arbeidere i sin Høst.

M. Larsen: Man kan give Forstanderen det Raad at liste saadanne Brødre frem, idet han tager en saadan Broder med sig til Forsamling og lader ham sige nogle faa Ord.

Sandberg troer ikke, at En, som har de rette Gaver, behøver at trænge sig frem; Menigheden vil nok finde ham.

Man gif derpaa over til det Svørgsmaal: **Sv**ad kan der gøres for at forhindre ubehagelige **O**ptrin ved vore **F**orhandlinger?

N. Larsen: Alle Ubehageligheder kunne vel ikke forhindres, men nogle kunne det dog. Forstanderen kan ofte selv have en stor Skyld i saadanne Optrin. Han

bør først, saavidt mulig, holde sig udenfor Diskussionen og dernæst vogte sig for at give Stemme. En Sag maa ikke heller uforberedt kastes ind i Menigheden; den bør først forelægges Forstanderen til Overveielse og Forberedelse. Saaledes forberedt bør han bringe Sagen for Menigheden. Skulde, trods disse Forsigtighedsregler, et ubehagelig Optrin fremkomme, da har han altid et Middel i Hænde. Han kan lade Menigheden afstemme, om den vil fortsætte Forhandlingen i den Aand eller paa den Maade. Da de Fleste ere fornuftige og ønske Fred, saa vil Optrinnet være standset.

En Broder bemærkede, at denne Sag havde tidligere været omtalt, og der henvises til Konferentsforhandlingen for 1872.

Det blev derpaa bestemt at lade trykke **d a n s k e** Statistiker til Udfyldning og ligeledes **D a a b s c h e m a e r** til Medlemsbeviis, hvilket Broder M. Larsen paatog sig at besørge. Naar Statistikerne vare udfyldte, kunde Lærerne sende dem til N. Larsen, B. Nordlunde, som da vil sende dem til Hamborg.

Da man ikke vilde lade trykke Daabschemaer med Billeder, saa blev det anbefalet de Menigheder, som ikke havde Signet, at anskaffe sig en Stempelpresse.

Det Spørgsmaal kom derpaa under Overveielse: **Skal Math 24, 24 forstaaes i Forbindelse med 2 Thess. 2, 11? og skulle disse Steder forstaaes om de forskjellige vildfarende Lærdomme, som føres af de christelige Paatier, der virke omkring os?**

H. Jensen: Min Opfattelse af disse Steder er, at de staae i Forbindelse med hinanden; men jeg mener ikke, at de kunne anvendes paa de forskjellige Troessamfund; men snarere paa den Bantroens Aand, der søger at indvirke paa de Christne.

M. Larsen: Jeg troer, at begge disse Steder indeholde en Formaning, som gjælder alle Tider, men sær-

lig om de sidste Tider. Efterhaanden som Friheden trænger sig mere og mere frem, skal Gudsfornegtelse tage Overhaand. Saalænge Verden har staaet, har man, med Undtagelse af i Aaret 1792, ingensinde talet eller skrevet saaledes mod Religionen, som i vore Dage.

P. Jensen: Jeg troer, det er godt at have et vaagent Øie med hvad der bliver læst, saa at man forkaster al daarlig Læsning.

M. Larsen: For at den daarlige Læsning kunde fortrænges, maa man give vore Medlemmer og Børn en god Læsning i Stedet for.

H. Larsen jun. ønskede, at vi kunde skrive saa godt og interessant om vore Ting som Fritænkterne kunde skrive om deres.

H. Larsen sen. Lad os læse noget mere i Guds Ord og bede noget flittigere, saa skulle vi see, at de kristelige Sandheder ville mere og mere fejre.

H. Hansen viser hen til, at det undertiden kan være vanskeligt at skjelne mellem den falske og den sande Lærdom.

M. Larsen: En Christen antager ikke den falske Lærdom, naar den bringes ham i en afløret Stikkelse; men lidt efter lidt kan han ved at læse daarlige Ting, bringes til at antage baade det Ene og det Andet, som er daarligt og falsk. Lad os fremfor Alt læse Bibelen. Jesus brugte dens Ord mod Djævelen og alle sine Fjender. Det var hans Baaben, og det bør ogsaa være vort; derved ville vi fejre over alt Ondt.

Ferd. Nielsen: Erfaringen viser, at ingen Lære er saa falsk, at den jo vinder Tilhængere. Vi bør derfor holde os nøie til Guds Ord.

Hvorledes skulle vi forstaae Jesu Ord: „Hvo, som er den Mindste iblandt Eder Alle, han skal være stor,“ Luc. 9, 48., og „Hvo, som vil være stor iblandt Eder, han være Eders Tjener?“ Matt. 20, 26.?

Dahlgren: Gvo, som er den Mindste i sig selv, han er den Største for vor Herre.

M. Larsen: Vi vide alle, at vi skulle tjene hverandre; men paa hvilken Maade, vi skulle gjøre det, er Spørgsmaalet; men at vi skulle være smaa og ringe i os selv ligeover for vore Brødre, er afgjort.

P. Schmidt: Den bedste Maade at blive liden paa er, at man gjør Alt, for at vor Herre kan blive stor. Derfor bør vi trænge ind i vor Herres Væsen, og ikke tænke, at Gud skulde behøve at lade os synde, for at faae os ndmygede.

M. Larsen: Vore Brødre skulle være større end vi; men Gud skal være den Største for os. Lader os tage Jesus til Exempel; han var netop stor i at være den Mindste. Han kunde Intet gjøre uden Faderen. Men dersom vi efter Jesus Exempel, skulle ret have Andres Vel og Guds Ære for Die, saa blive vi Trælle for Alle.

P. Schmidt: At liane sig mod Mennesker kan opbyrde os, og at see paa Gud fornedrer os.

M. Larsen: Er der Noget af os der tør ringeagte en Æneste af dem, som Herren har kjøbt med sit Blod? Nei, vi maa betragte dem for hvad de ere, nemlig Konger og Præster for Gud, saadanne, som skulle bære Kroner i Himlen, og det skulde derfor være os kjær at tjene disse Konger og Præster.

M. Hansen: Der bør være en Trang i os til at elste og gjøre Alt for Guds Børn.

Svorledes skulle vi forstaae Ordspr 10, 19. Præd. 5, 2, og 10, 14.?

M. Larsen: Indholdet af disse Sprog er naturligvis, at vi bør være varsomme med at tale. Prædikanter føre Ordet i Forsamlinger, men ved Samtaler burde de lade sig belære. Ved Huusbesøg bør de ikke være snakkende. Det er noget afstøveligt, naar en Mand blot vil høre sig selv.

V. Jensen: Sagen har to Sider; man kan ligesaa vel tale for lidt som for meget. Vist er det sandt, at det er godt at tie, men naar Prædikanter komme ud i blandt Folk, saa vil man dog gjerne, at de ikke ere alt for taus.

P. Schmidt mener at disse Steder egentlig ikke tale om Guds Folk, men at de nærmest have Hensyn til snaktelystne Verdensmennesker.

H. Larsen, jun.: Jeg troer at man i Reglen snarere taler for meget end for lidt, og selv om de guddommelige Sandheder kan man tale saa meget, at det bliver til Ordgæderi.

M. Larsen: Man synger og snakker det let bort, hvad man har hørt, saa at Christendommen bliver et Følelsesværk. Naar man besøger Sødfænde, maa man see at faae dem til at tale med, da Besøget ellers faaer Bighed med et Præstebesøg.

Bahlgren: „Lad min Munds Tale og mit Hjertes Betænkning være Dig til Behag.“ Dette ere Ord, som man særlig bør lægge Vægt paa.

Efterat nogle enkelte Spørgsmaal, som ikke kunde blive forhandlede, da Tiden til Konferentsens Slutning var kommen, vare blevne læste for Konferentsen, blev det besluttet at lade N. Larsen besørge Protokollen trykt som sædvanlig.

Derpaa vedtog man at afholde Konferentsen næste næste Aar i den jetsmarske Menighed.

M. Larsen sluttede derpaa Konferentsen med følgende Ord: Idet vi nu slutte Konferentsen ere vi glade ved, at vi have været i Stand til at modtage Brødrene og at de have besøgt os. Hvad jeg kan have forseet mig med som Ordstyrer, det vil jeg bede Brødrene om Forladelse for. Mit Ønske er, at I alle, kjære Brødre, maa reise hjem med den glade Følelse, at I have en Familie i Kjøbenhavn. Maaatte vi alle her i Tiden ret faae paa Vagt imod Verden, Synden og Satan og

saaledes vinde og beholde Seiren, at vi engang kunne samles i Himlens herlige Rige, hvor vi skulle hilse paa hverandre med Glæde og aldrig mere adskilles. Herren give os Naade dertil for Christi Skyld.

Br. J. Sandberg sluttede derpaa med Bøn, hvorefter M. Larsen udtalte Herrens Betskjælnelse over Forsamlingen. Sluttelig afgang Brødrene det sidste Vers af Ps. 557 i Troens Stemme.



Søndagskolelærermødet

tog sin Begyndelse Mandag Morgens Kl 8¹/₂ med Af-
snyngelsen af en Sang i Hosanna og Bøn af en Broder,
hvorpaa Broder H. Larsen bød Brødrene velkomne og
mindebe om, at det var det første Søndagskolelærermøde,
der agtedes afholdt iblandt os. Han udtalte tillige det
Ønske, at det maatte blive alle Lærerne til Belsigelse.

Efterat man atter havde affunget en lille Sang, op-
toges en **Fortegnelse** over de Brødre, der vare til-
stede. Følgende Lærere havde indfundet sig til Mødet:
fra Aalborg: S. Kvist, J. P. Hansen og C. Wil-
mann; fra Bornholm: Dahl og Thorn; fra Kjø-
benhavn: H. Larsen, H. Petersen, A. Jensen, A.
Jobansen, C. Linqvist, N. Larsen, H. Nielsen, C. Chri-
stoffersen, B. Halbera, F. C. Jensen og C. Nørgaard;
fra N. Estildstrup: H. Christiansen og H. Petersen;
fra Slagelse: P. Hansen; fra Sipperup: N.
Hansen; fra Veile: N. Frederiksen, Maren Bertelsen
og Anne Andersen; fra Dure: N. Chr. Petersen; fra
Bandsløse: H. Nielsen; fra Abbetved Afdeling
H. Jensen.

Fra de forskellige Søndagskoler i Landet afgaves
nu korte Beretninger, af hvilke vi agte at optage det
Bæsentlige i d. d. Evangelisk, hvorfor det her forbigaaes.

Endnu førend Formiddagsmødet blev endt, tog Brø-
drene fat paa Forhandlingen af dette Spørgsmaal:

1. Hvorledes kan Interessesen for Søn- dagskoler i Almindelighed vækkes?

Flere Brødre hurede sig i denne Henseende og deres
Udtalelser gik ud paa, at Interessesen for Søndagskolen
burde vækkes hos Menighederne og specielt hos Børnenes

Forældre og Formyndere. Børnenes Interesse for Skolen burde vækkes ved den Kjærlighed, man viste dem, og det Interessante, man bibragte dem, samt ved Fester, Foræringer og deslige.

Efter 2 $\frac{1}{2}$ Times Ophold om Middagen tog Mødet atter sin Begyndelse, og følgende Spørgsmaal bleve nu forhandlede om Eftermiddagen:

2. Have vi tilfulde erkjendt Bigtigheden af Søndagskoler?

H Nielsen: Vi indsee vel nok Bigtigheden af, at Børnene erholde Christelig Underviisning og Opdragelse; men Bigtigheden af Søndagskoler have vi endnu ikke ret indseet.

Flere Brødre udtalte sig om denne Sag, og de vare alle enige om, at man ikke havde indseet Bigtigheden af Søndagskoler. Man burde see at lægge Guds Børn Bigtigheden heraf mere paa Hjerte, da det var beviist, at Søndagskolerne havde stiftet særdeles stor Nytte i Amerika, England og andre Steder i Verden.

3. Hvorledes kan Manglerne paa Søndagskoler afhjælpes?

Jørg P Hansen meddeelte, at han havde været i et Par Wienigheder, hvor de ingen Søndagskoler havde, men fundet store Bønskeligheder ved at faae saadanne oprettede, da Børnene vare adspredte og der var Mangel paa passende Brødre til Lærere. Imidlertid maatte man, hvad ogsaa flere andre Brødre bemærkede, see at afhjælpe Manglerne saa godt som muligt.

4. Hvad er Søndagskolens Formaal?

Hertil varede nogle Brødre: Det maa være klart for enhver, at Skolens Formaal er ikke alene at oplære Børnene i Christendommens Sandheder, at de kunne blive nyttige Mennesker, men at de ogsaa kunne blive førte til Kristus og lære ham at kjende som deres Frelser.

M. Tarsen sagde: Vi maa have et Maal for Die,

ellers er det Daarskab, hvad vi foretage os. Bliver der anlagt en Fabrik, saa har den et Formaal; men Søndagskolen har ogsaa sit Formaal. Børnene maa gjøres til nyttige Mennesker, opdrages i christelige Kundskaber og, om muligt, føres til Jesus.

Andre Brødre udtalte sig i den Retning, at uagtet Kundskaber vare nyttige og gavnlige, saa var Søndagskolen's Formaal dog ikke, at Børnene skulde beriges med en Mængde forffjellige moraliske Kundskaber men kun at de maatte blive førte til Jesus og lære at kjende ham, som deres Frelser

5. Behøve Søndagskolelærere Uddannelse og hvorledes kan dette skee?

Den almindelige Mening var: Skjøndt Lærerne ikke behøve at være Professore, saa maa de dog have Kundskab om de Ting, som de skulle lære Børnene, og denne Kundskab kunne de ikke faae uden ved at læse flittigt i Bibelen, tænke alvorligt over det Læste, bede til Gud, og anskaffe sig andre Bøger og Blade, saasom „Søndagskolelæreren“ og deslige, i hvilke de kunde indhente nyttige Kundskaber og Lærdomme. Desuden meente de ogsaa, at det var godt, om Lærerne ligefrem kunde faae lidt Uddannelse. Andre Brødre vare af den Mening, at Lærerne ikke just behøvede at være inde i de forffjellige Videnskaber. Naar de blot kjendte Bibelen og dens Lære og havde et nogenlunde sundt Blik paa dens Indhold, saa var det tilstrækkeligt for dem til at lære Børnene, hvad der var fornødent for dem at vide til Galskab. Disse Brødre vilde just ikke forkaste verdslig Kundskab, men de holdt den ikke fornødent for en Søndagskolelærer.

6. Hvad kan der gjøres for de gode Indtryks Bevarelse?

M. Larsen anbefalede Lærerne at bede flittigt i Søn-kammeret. Gjorde de det, saa bleve de alvorlige, hjærlige og ydmyge, og naar de saaledes traadte frem for Bør-

nene, vilde de bibringe dem et godt Indtryk, som Tid efter anden vilde indpræge sig i dem.

Flere Brødre anbefalede Lærerne altid at opføre sig saaledes, at de ikke skulde bringe Noget Forargelse, hverken ved Tale, Opførsel eller Handling. Man maatte tænke paa Jesu alvorlige Ord: „Hvo, som forarger een af disse Smaa, som troe paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesteen om hans Hals, end at han skulde forarge en af disse Smaa.“

7. Hvad kan der gøres for at formere Antallet af Børnene i Søndagskolerne?

Det blev anbefalet at vise Børnene al Venlighed, at de kunde faae Kjærlighed til Skolen, saa vilde de indbyde andre Børn til at besøge dem, idet de fortalte dem, hvor herligt det var at gaae i Søndagskole. Desuden burde Lærerne ogsaa jee til at indbyde Børn, maaskee, som Moody, ved at indsamle dem fra Gaderne, besøge dem i Husene, tale ventligt til dem og desl., hvilket alt maatte skee med det Formaal for Die, at man vilde føre dem til Jesus.

8. Er det at anbefale med Forsæt at virke ind paa Børnenes Følelser?

Dette var man alle enige om, var ikke heldigt. Vel maatte man glæde sig over, naar Guds Ord gjorde et dybt Indtryk paa Børnene, saa at de kom til at føle ved Ordet; men ligesom at lægge an paa, at faae dem til at græde, var ikke godt, da ikke alene Følelsen skulde paavirkes, men ogsaa Forstanden udvides. Kunde man faae Børnene til at erkjende, at de vare syndige og fortabte Sjæle i Guds Dine, saa at de følte over deres Synder og vare bedrøvede over dem, saa var det godt, da en saadan Bedrøvelse ledte til Bedrøvelse efter Gud, som ikke skulde fortrydes. Men at et Barn græd over en rørende Fremstilling eller Fortælling, det havde Intet at sige, og at fremkalde Saadant, skulde man vogte sig for.

9. Hvad kan der gøres, for at lette Søndagskolelærerne den hellige Pligt, som de nødvendigvis have imod de Børn, der ere dem anbetroede?

Om dette Spørgsmaal yttredes iblandt Andet: Havde vor Aerre sat en Mand til den Gjerning at være Lærer, saa vilde han ogsaa give ham Kraft til at udføre den. Imidlertid var det jo ogsaa Menighedens Pligt at opmuntre og støtte en Lærer paa forskjellige Maader, saasom ved at yde Bidrag til Præmier og Foræringer for Børn og deslige, at Læreren ikke selv skulde bekoste det. Desuden vilde det ogsaa være et godt Middel til at støtte Læreren, naar han vidste, at Menigheden bad for ham, og at Forældrene søgte i Hjemmet at bevare det gode Indtryk, som var bibragt Børnene i Skolen og deslige.

10. Hvordan skal man være for at være Søndagskolelærer?

Herover yttredes blandt Andet: Læreren maa føle sig kaldet af Herren og have Kjærlighed til sin Gjerning. Der maatte gøres Forskiel paa Trang til Gjerningen og Kjærlighed til den. Man kunde nok sige, at Søndagskolelærere maatte opledes ligesom Prædikanterne. I Forbindelse hermed omtaltes Lærermøder, hvilke anbefalede Lærerne, hvor det var muligt for dem at komme sammen i Dagens Løb eller en kort Tid om Søndagen for at tale med hverandre om den Text, der skulde behandles i Skolen.

11. Talen kom nu hen paa **Børietraftater**, men det blev meddeelt, at Konferentsen havde valgt en Kasserer, Jørg. P. P a n s e n, til at tage imod Bidrag til saadanne Skrifter's Udgivelse.

12. Talen dreiede sig derpaa om en **Søndagskolemissionær**; men der kunde ikke tages nogen anden Bestemmelse derom, end hvad der var omtalt og bestemt i den egentlige Konferents. Br. Jørgen P.

Hansen havde just ikke ligefrem frasagt sig Bestillingen som Søndagskolemissionær; men han ønskede sig dog helst fritagen for den. Naar man sendte Benge til ham i den Anledning, saa haabede man nok, at han vilde virke for den, hvad han kunde, og mere vilde man ikke forlange.

13. Da man ikke kunde bestemme noget Søndagskolelærermøde til næste Aar, idet man ikke vidste, hvorledes Forholdene stillede sig til denne Tid, saa valgte man Brdr. H. Larsen, Jørg B. Hansen og N. Madse til at korrespondere om denne Sag og om muligt bestemme et saadant Møde til næste Aar, hvis det kunde lade sig gjøre.

Med et Par venlige Ord af Br. H. Larsen og Bøn samt Affnygelsen af en Sang i Hosanna sluttedes Mødet.



Requifab

over de forskjellige Bidrag fra 1. Juni 1878 til
31. Maj 1879.

Hvorfra.	Forenings- kassen.		Hedninge- missionen.		Traktat- kassen.	
	Kr.	Dre	Kr.	Dre	Kr.	Dre
Tidligere indkommen	—	"	—	"	83	81
Fra Ubenaevnte . . .	20	"	—	"	57	84
Høiby Menighed . . .	20	"	—	"	2	"
Faaborg	32	"	—	"	14	"
Hornholm	33	"	—	"	10	"
Amerika	—	"	37	85	4	"
Slagelse	50	"	—	"	16	11
Sipperup	57	"	14	80	21	"
Farre og N. Suede . .	64	"	10	"	10	"
N. Esildstrup	26	"	48	"	20	"
Frederikshavn	80	"	—	"	12	"
Bangeland	71	"	15	"	7	5
Hals	80	"	13	"	—	"
Løgstør	85	"	10	"	10	"
Beile	100	"	3	"	25	"
Abbetved	90	45	31	"	—	"
Jetsmark	122	"	27	"	5	"
Solland	112	38	3	"	16	71
Dure	143	"	20	"	12	6
Aalborg	156	50	16	50	20	"
Bandløse	252	"	255	"	70	15
Kjøbenhavn	498	31	122	23	43	83
Falster	37	20	—	"	10	80
Tilfammen	2129	84	626	38	471	56

Til de Ubenaevntes Bidrag til Traktatkassen hører:
En Broder i Kjøbenhavn 25 Kr.; Larsen i Lygumkloster
5 Kr. 82 Dre; En Søster i Helsingør 9 Kr.; P. 2 Kr.;
Kørregaard 3 Kr.; Thune 2 Kr. 50 Dre og nogle andre
Benners Bidrag.

Statistik over de døde Christnes Meningheds i Danmark.

Meningh. Navne.	Mental 1878	Silbert.			Afgang.					Mental 1879
		Døde	Tilreift	Gienopt	Døde	Døttre	Ud.	Løst	Ud l.	
Malborg . . .	218	9	4	1	10	2	1	—	6	213
Bornholm . . .	144	7	—	1	4	—	—	—	1	147
Søfær . . .	31	—	—	—	—	2	—	—	2	27
Narre . . .	114	10	3	—	5	—	—	5	2	115
Frederikshavn .	—	—	—	—	4	—	—	4	—	202
Søls . . .	—	6	—	1	4	—	—	—	2	c. 100
Stiftsrup . . .	47	8	—	2	1	—	—	—	1	55
Stesmarf . . .	—	21	7	2	4	6	2	—	9	260
Fløbenhavn . . .	310	25	—	—	—	—	—	—	—	324
Rangeland . . .	25	—	—	—	1	—	—	—	1	23
Sølland . . .	45	1	—	1	—	—	—	—	2	45
Røgstør . . .	46	1	—	—	—	—	—	—	—	47
Durø . . .	88	7	—	2	2	—	—	—	2	93
Østby . . .	8	—	—	—	—	—	—	—	—	8
Nørre Mølle . . .	14	1	—	—	1	—	—	—	1	13
Sipperup . . .	50	4	—	1	2	1	—	—	—	52
Slagelse . . .	48	2	—	2	1	—	—	9	—	51
Bandløse . . .	—	43	—	—	—	—	—	—	1	315
Beile . . .	81	5	—	—	1	7	—	—	3	75
		150	14	13	40	17	6	18	32	2185

NB. Entelte Angivelser angaaende Silbert og Afgang ere ikke fuldstændig udførte.